

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Ing. J.M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2010 čj. 60/2010-190-TAXI/6

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 8. 2010 č.j. 60/2010-190-TAXI/6, kterým bylo rozhodováno o jeho odvoláních proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen magistrát) ze dne 16. 7. 2008 č.j. MHMP 436464/2008/DOP-T/Ho, ze dne 26. 8. 2009 č.j. MHMP 660052/2009/DOP-T/Dc a ze dne 26. 8. 2009 č.j. MHMP 652647/2009/DOP-T/Dc. O odvoláních rozhodl žalovaný tak, že zrušil část rozhodnutí magistrátu ze dne 16. 7. 2008 č.j. MHMP 436464/2008/DOP-T/Ho, že žalobce porušil ust. § 9 odst. 2 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silniční dopravě) tím, že dne 18. 1. 2008 v 1.30 hod v Myslíkově ulici, Praha 1, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby doklad o oprávnění k podnikání, že porušil ust. § 21 odst. 11 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že dne 18. 1. 2008 v 1.30 hodin v Myslíkově ulici, Praha 1, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby originál nebo úředně ověřená kopie platného osvědčení obce o úspěšném vykonání zkoušky řidiče taxislužby podle ust. § 21a odst. 1 zákona o silniční dopravě, a dále že porušil ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 13 písm. c) vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen prováděcí

vyhláška) tím, že dne 18. 1. 2008 v 1.30 hodin v Myslíkově ulici, Praha 1, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby, a v tomto rozsahu řízení zastavil.

Dále byly nahrazeny zbývající výroky rozhodnutí magistrátu ze dne 16. 7. 2008 č.j. MHMP 436464/2008/DOP - T/Ho a ostatní odvoláními napadená rozhodnutí magistrátu společným výrokem, podle něhož žalobce:

Porušil ust. § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 1a odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin v ulici Wilsonova, Praha 2, jako dopravce nezajistil vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku,

porušil ust. § 9 odst. 1 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 12 odst. 3 písm. c) prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby dne 30. 8. 2008 ve 22.00 hod, v ulici Kaprova, Praha 1, neoznačil vozidlo taxislužby na obou předních dveřích svým obchodním jménem, neboť obchodní jméno chybělo na levých předních dveřích vozidla,

porušil ust. § 9 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že dne 12. 1. 2008 v 2.05 hodin, v ulici Mezibranská, Praha 1, a dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin, v ulici Wilsonova, Praha 2, při provozování taxislužby nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby umístěn doklad o oprávnění k podnikání,

porušil ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 12 odst. 3 písm. a) prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby dne 12. 1. 2008 ve 2.05 hodin v ulici Mezibranská, Praha 1, a dne 18. 1. 2008 v 1.30 hodin v Myslíkově ulici, Praha 1, nezajistil, aby bylo vozidlo taxislužby označeno přerušovaným černobílým pásem na vnější straně horní části obou předních dveří vozidla, který začíná u předního okraje předních dveří a končí u zadního okraje zadních dveří, neboť černobílé přerušované pásy chyběly na levých a pravých předních dveřích vozidla,

porušil ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 12 odst. 3 písm. b) prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil, aby bylo vozidlo taxislužby při provozování taxislužby dne 30. 8. 2008 ve 22.00 hodin, v ulici Kaprova, Praha 1, a dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin, v ulici Wilsonova, Praha 2, označeno na vnější straně obou předních dveří evidenčním číslem, protože evidenční čísla chybělo dne 30. 8. 2008 na levých předních dveřích vozidla a dne 3. 5. 2009 na obou předních dveřích vozidla,

porušil ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 13 písm. b) prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil, aby bylo vozidlo taxislužby dne 3. 5. v 2009 v 10.10 hodin v ulici Wilsonova, Praha 2 vybaveno uživatelskou a evidenční knihou taxamtru,

porušil ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 13 písm. c) prováděcí vyhlášky tím, že dne 12. 1. 2008 v 2.05 hodin, v ulici Mezibranská, Praha 1, dne 30. 8. 2008 ve 22.00 hodin, v Kaprově ulici, Praha 1 a dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin ve Wilsonově ulici, Praha 2, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby,

porušil ust. § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby dne 30. 8. 2008 ve 22.00 hodin, v ulici Kaprova, Praha 1, a dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin, v ulici Wilsonova, Praha 2, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby umístěn na viditelném místě průkaz způsobilosti řidiče taxislužby číslo 073689,

porušil ust. § 21 odst. 11 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že dne 12. 1. 2008 ve 2.05 hodin, v ulici Mezibranská, Praha 1, a dne 3. 5. 2009 v 10.10 hodin, v ulici Wilsonova,

Praha 2, nezajistil, aby byl ve vozidle taxislužby při výkonu taxislužby na území hlavního města Prahy originál nebo úředně ověřená kopie platného osvědčení obce o úspěšném vykonání zkoušky podle ust. § 21a odst. 1 zákona o silniční dopravě.

Za tyto správní delikty byla žalobci podle ust. § 35 odst. 1 písm. b), písm. e) a písm. g) a ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Dále je ve výroku rozhodnutí žalovaného uvedeno, že pokuta i náklady řízení jsou splatné do patnácti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí na účet hlavního města Prahy uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

V první části žaloby žalobce namítá, že rozhodnutí je v rozporu s ust. § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě, podle kterého pokuty uložené dopravním úřadem jsou příjmem samosprávného celku, jehož součástí je dopravní úřad. Pokuty uložené podle tohoto zákona jinými orgány jsou příjmem státního rozpočtu. Vzhledem k tomu, že v daném případě byla pokuta uložena jiným orgánem a nikoliv samosprávným celkem, pokuta je příjmem státního rozpočtu. Přesto ve výroku je uveden účet samosprávného celku (hlavního města Prahy) a nikoliv státního rozpočtu.

Ve druhé části žaloby žalobce uvádí, že individuální správní akty jsou v rozporu se zákonem, proto žalobce podává žalobu ve správním soudnictví, neboť toliko soud je povolán k tomu, aby poskytoval zákonem stanoveným způsobem ochranu v rozsahu celého právního řádu a ústavního pořádku a mezinárodních smluv, jimiž je též vázán.

Ve třetí části žaloby žalobce uvádí, že je porušeno ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě. Z tohoto ustanovení podle názoru žalobce vyplývá, že případné správní delikty podle zákona o silniční dopravě mohou dohlížet a kontrolovat pouze státní orgány a orgánům samosprávného celku podle ust. § 34 odst. 1 věta první zákona o silniční dopravě je svěřen v silniční dopravě toliko výkon státního odborného dozoru ve věcech, které nenáleží Ministerstvu dopravy. Výkon státního odborného dozoru hlavního města Prahy v rámci přenesené působnosti podle ust. § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě není postupem podle ust. § 10 odst. 2 zákona o obecní policii. Strážníci obecní policie podle názoru žalobce nejsou státním odborným dozorem v rámci přenesené působnosti. Podezření ze spáchání správních deliktů oznámené dopravnímu úřadu bylo učiněno z hlediska zákona o silniční dopravě nekompetentními osobami. Takto by mohly být žalobci ve správních řízeních ukládány v rozporu se zákonem o silniční dopravě povinnosti na podkladě oznámení kohokoliv, čímž by byl porušen zákon a tím i ústavní pořádek, když veřejná moc může být vykonávána v případech a rozsahu stanovených zákonem, a to způsoby, které zákon stanoví.

Ve čtvrté části žaloby žalobce uvádí, že magistrát jako dopravní úřad a Ministerstvo dopravy jako žalovaný jsou věcně a tím i místně nepřislušné, neboť věcně a místně příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností a krajský úřad. To procesně upravuje ust. § 10 správního řádu a hmotněprávně to upravuje ust. § 2 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Místní příslušnost je tedy dána ust. § 11 odst. 1 písm. c) správního řádu místem podnikání, které je v případě žalobce mimo správní obvod území hlavního města Prahy. Pro úplnost žalobce dodává, že dle ust. § 10 a § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu je věcná a místní příslušnost k jednání a rozhodování magistrátu určena v řízeních týkajících se činnosti účastníka - osoby (nepodnikatele) a je možné postihnout pouze například správní delikt dle ust. § 35 odst. 5 zákona o silniční dopravě zjištěný orgány Policie České republiky a celními úřady nebo orgány samosprávného celku v rámci přenesené působnosti.

V části páté žaloby žalobce uvádí, že je zjevné, že hlavní město Praha za pomoci obecní policie a prostřednictvím obecní policie nahání správní delikventy, kteří jsou pak úředníky magistrátu určení bez ohledu na věcnou a místní příslušnost jako účastníci řízení a je uložena pokuta, a pokud se tento účastník odvolá, odvolací ústřední orgán státní správy uloží pokutu splatnou na účet hlavního města Prahy. Jednotlivé shora popsané úseky této organizované mašinérie a tím i mašinérie celá jsou proto podle názoru žalobce v rozporu s právním řádem a ústavním pořádkem, a proto žalobce navrhuje, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou. K první části žaloby uvedl, že žalovaný není v projednávaném případě prvoinstančním orgánem a není tedy správním orgánem ukládajícím pokutu. Orgánem ukládajícím pokutu je vždy dopravní úřad, tj. v daném případě magistrát a nikoliv žalovaný. Uložená pokuta je proto příjmem samosprávného celku a z tohoto důvodu je v rozhodnutí žalovaného správně uvedeno bankovní spojení na účet hlavního města Prahy.

Ke druhé části žaloby se žalovaný nevyjádřil.

Ke třetí části žaloby žalovaný uvedl, že kontrola provedená hlídkou Městské policie není výkonem státního odborného dozoru dle ust. § 34 zákona o silniční dopravě a v tomto s žalobcem souhlasí. Současně však upozorňuje, že na základě ust. § 2 písm. d) zákona o obecní policii se obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona podílí v rozsahu stanoveném zákonem o obecní policii nebo zvláštním zákoně na dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a dále podle ust. § 2 písm. h) zákona o obecní policii je obecní policie povinna odhalovat přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce. Porušení povinností stanovených zákonem o silniční dopravě patří podle ust. § 35 zákona o silniční dopravě mezi správní delikty a orgánem příslušným k uložení pokuty je dopravní úřad, kterým je pod ust. § 2 odst. 20 zákona o silniční dopravě ve věcech taxislužby v hlavním městě Praze magistrát. Protože projednání jiných správních deliktů je v působnosti magistrátu, strážníci Městské policie hlavního města Prahy jsou oprávněni odhalovat jiné správní delikty na úseku provozování taxislužby dle zákona o silniční dopravě. Na základě ust. § 10 odst. 2 zákona o obecní policii má strážník povinnost oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu. V daném případě tedy byla provedena kontrola Městskou policií hlavního města Prahy na základě ust. § 2 písm. h) zákona o obecní policii. K porušení ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě nemohlo dojít, neboť toto ustanovení nebylo vůbec aplikováno.

Ke čtvrté části žaloby, kde žalobce namítá, že magistrát a Ministerstvo dopravy nejsou k projednání věci věcně a místně příslušné, žalovaný uvádí, že se jednalo o porušení povinností upravených zákonem o silniční dopravě a nikoliv povinností upravených obecně závaznou vyhláškou nebo nařízením hlavního města Prahy. Věcná příslušnost vychází z působnosti správních orgánů, která je jim dána zákonem a určuje, která kategorie správních orgánů, respektive který stupeň orgánů, je oprávněn a povinen provádět určitý druh správního řízení. Zákon o silniční dopravě v ust. § 2 odst. 20 uvádí, že pro taxislužbu je dopravním úřadem v hlavním městě Praze magistrát, ve statutárních městech magistráty těchto měst a obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Jedná se tedy speciální úpravu věcné příslušnosti, která je plně v souladu s dikcí ust. § 10 správního řádu, které stanoví, že věcná příslušnost správních orgánů musí být stanovena buď přímo zákonem nebo na jeho základě. Speciální úpravu v případě místní příslušnosti zákon o silniční dopravě neobsahuje, a proto je na místě

použít obecná ustanovení správního řádu. Z konstrukce správního řádu v ust. § 11 odst. 1, které upravuje místní příslušnost, je zřejmá preference kritérií uvedených pod písmenem a) a b). Aplikace možností uvedených pod písm. c), písm. d) a písm. e) připadá v úvahu pouze v ostatních případech, tj. neuplatní-li se první dvě preferovaná kritéria. Z tohoto důvodu dochází v předmětném řízení k aplikaci ust. § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého se obecně místní příslušnost týkající se činnosti účastníka řízení řídí místem činnosti. Za místo činnosti se přitom považuje místo, kde se správního deliktu účastník řízení dopustil, přesněji řečeno místo, kde byl delikt odhalen, neboť obzvlášť v oblasti silniční motorové dopravy, kdy se kontroly konají přímo při jízdě po veřejných komunikacích, nelze zjišťovat, zda k určitému porušení právních předpisů došlo již při výjezdu nebo během jízdy. Zákon o silniční dopravě sice v některých případech obsahuje speciální úpravu místní příslušnosti, v případě ukládání pokut není v ustanovení § 35 žádná odlišná speciální příslušnost stanovena. Je proto namístě aplikovat obecná ustanovení o příslušnosti, tj. ust. § 2 odst. 20 zákona o silniční dopravě a ust. § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle ust. § 89 odst. 1 správního řádu je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán. Podle ust. § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Podle ust. § 118 odst. 3 písm. b) zákona o hlavním městě Praze je příslušné ministerstvo, tj. Ministerstvo dopravy, oprávněno přezkoumávat rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy vydaná ve správním řízení při výkonu přenesené působnosti. Je tedy zřejmé, že v předmětném řízení rozhodovaly věcně a místně příslušné správní orgány.

Žalovaný se proto domnívá, že postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy. Žalovaný se dostatečně vypořádal s námitkami uvedenými žalobcem v podaném odvolání a určil konečnou pokutu ve výši, která odpovídá závažnosti a významu zjištěného protiprávního jednání. Proto žalovaný navrhuje, aby byla podaná žaloba zamítnuta.

K páté části žaloby se žalovaný nevyjádřil.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval žalobní námitky uplatněné v žalobě. Zdůraznil především to, že strážníci městské policie překročili svoji pravomoc a poukázal na televizní reportáž, podle níž jsou strážníci honorováni podle počtu odhalených deliktů a jde tak v podstatě o šikanu. Žalovaný s poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k podané žalobě navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V první žalobní námitce žalobce namítá, že pokuta nemá být příjmem hlavního města Prahy, ale státního rozpočtu. Tato námitka není důvodná.

Podle § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě *pokuty uložené dopravním úřadem a propadlé kauce jsou příjmem samosprávného celku, jehož součástí je dopravní úřad. Pokuty uložené Ministerstvem dopravy a propadlé kauce vybrané za porušení předpisů v oblasti mezinárodní linkové osobní dopravy jsou příjmem státního rozpočtu.*

Žalobce se mylí, domnívá-li se, že v daném případě mu byla uložena pokuta Ministerstvem dopravy. Jako prvostupňový orgán v daném případě rozhodoval magistrát (který je v daném případě skutečně věcně a místně příslušným správním orgánem, viz k tomu dále). Ten je také orgánem ukládajícím pokutu a podle citovaného ustanovení § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě je proto pokuta příjmem samosprávného celku, tj. hlavního města Prahy.

Nepodstatná je skutečnost, že žalobou je napadeno rozhodnutí o odvolání, které bylo vydáno Ministerstvem dopravy. Žalovaný jako odvolací správní orgán není orgánem ukládajícím pokutu, je pouze orgánem, který na základě odvolání žalobce přezkoumával rozhodnutí vydaná magistrátem a procesní postup, který vydání těchto rozhodnutí předcházela.

Podle § 90 odst. 1 správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,*

a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví,

b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo

c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

V daném případě byla všechna rozhodnutí magistrátu, která žalobce napadl svými odvoláními, změněna tak, že jejich výroky byly zcela nahrazeny novým zněním. To ovšem neznamená, že by se žalovaný jako odvolací správní orgán dostával do pozice orgánu ukládajícího pokutu, neboť je stále jen instancí přezkumnou a není tedy nalézacím správním orgánem. I po změně provedené v odvolacím řízení se stále jedná o rozhodnutí magistrátu, byť je změněno rozhodnutím žalovaného jako odvolacího správního orgánu, bez ohledu na to, že změna spočívala v úplném nahrazení výroků rozhodnutí magistrátu.

Druhá část žaloby v podstatě žádnou žalobní námitkou není, žalobce zde toliko uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, a okolností, v nichž tento rozpor spatřuje, uvádí v dalších částech žaloby.

Ve třetí žalobní námitce žalobce dovozuje, že podezření ze spáchání správních deliktů bylo učiněno k tomu nekompetentními osobami, a proto jsou všechna následná rozhodnutí nezákonná. Tak tomu ovšem není.

Řízení o správním deliktu je zásadně řízením zahajovaným z moci úřední a může být zahájeno jak z podnětu správního orgánu, tak i z podnětu kohokoli jiného (tj. jakékoli právnické nebo fyzické osoby či jiného správního orgánu).

Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že*

neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen každý podnět k zahájení řízení z moci úřední prověřit z toho hlediska, zda zakládá důvod k zahájení řízení. Není přitom podstatné, kdo takový podnět učinil, a je tedy povinen prověřit i podnět pocházející od strážníků městské policie. Podnět k zahájení řízení pak může sloužit jako jeden z podkladů v zahájeném správním řízení, jde o podklad pro rozhodnutí jako každý jiný (Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*). Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Názor žalobce, že by v řízení jako podklad pro rozhodnutí mohl být použit toliko protokol pořízený při výkonu státního odborného dozoru, tedy nemá oporu v právní úpravě.

Strážníci městské policie při zjišťování okolností nasvědčujících spáchání správního deliktu nevybočují ze svých kompetencí, neboť podle ust. § 2 písm. h) zákona o obecní policii obecní policie *odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce.* Namítá-li tedy žalobce, že řízení je a priori nezákonné již jen proto, že bylo zahájeno z podnětu strážníků Městské policie hlavního města Prahy, nemůže být taková námitka úspěšná.

Podle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii *strážník je povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu.* Právě tímto způsobem strážníci městské policie v případě žalobce postupovali, když podezření ze spáchání správního deliktu oznámili magistrátu. Je pak třeba zdůraznit, že uvedené ustanovení dopadá na všechny správní delikty, jejichž projednání patří do působnosti magistrátu, tj. včetně deliktů podle zákona o silniční dopravě.

Žalobce přitom směřuje pravomoc obecní policie projednávat přestupky a správní delikty a její oprávnění přestupky a správní delikty odhalovat a oznamovat podezření z jejich spáchání příslušnému orgánu. Zatímco v případě (některých) přestupků podle zákona o provozu na pozemních komunikacích má obecní (městská) policie oprávnění přestupek nejen odhalit, ale také projednat a uložit za jeho spáchání sankci, v případě zákona o silniční dopravě (což je projednáváný případ) sice nemá oprávnění na zjištěný správní delikt uložit sankci, to ovšem nijak nepopírá její oprávnění podle § 2 písm. h) a § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, tj. správní delikt odhalit, zadokumentovat a oznámit zjištěné skutečnosti orgánu, který je oprávněn za správní delikt uložit sankci (tj. zde magistrátu).

Uvedená ustanovení nelze vykládat způsobem, který žalobce prezentoval u ústního jednání před soudem, tj. že by snad strážníci museli bezprostředně přivolat pracovníky magistrátu na místo, kde podezření ze spáchání správního deliktu učinili. Jejich povinností je podle § 2 písm. h) zákona o obecní policii odhalovat tyto správní delikty, tedy mj. i zajistit důkazy o tom, že ke spáchání správního deliktu došlo a kdo se jej dopustil, a tyto důkazy předat orgánu kompetentnímu rozhodnout o případné sankci za správní delikt. Účastník řízení (podezřelý ze správního deliktu) pak má právo se ke všem důkazům shromážděným městskou policií vyjádřit, může navrhnout důkazy jiné, které vyvracejí podezření ze správního deliktu a správní orgán rozhodující o sankci za správní delikt (tj. v daném případě magistrát) není omezen při svém rozhodování jen na podklady, které obdrží od městské policie. Vyloučeno pochopitelně není ani to, aby strážníci městské policie byli ve správním řízení vyslechnuti

jako svědci. Nezpochybní-li ovšem za takové situace účastník řízení podklady shromážděné městskou policií a nejsou-li jiné indicie zpochybňující její zjištění, není důvodů z podkladů dodaných městskou policií nevycházet.

Žalobce pak v žalobě již konkrétně nespecifikuje, že by údaje sdělené strážníky dopravnímu úřadu nebyly v souladu se skutečností a nenamítá ani, že by na základě těchto podnětů dospěl magistrát k nesprávným skutkovým zjištěním. Ani jeho třetí námitku proto soud neshledal důvodnou (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, publikovaný pod č. 1083/2007 Sb. NSS.)

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce zpochybňuje věcnou a místní příslušnost magistrátu a žalovaného k vedení řízení. I v tom se ovšem mýlí.

Podle § 10 správního řádu *správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.*

Podle § 2 odst. 20 zákona o silniční dopravě *pro taxislužbu je dopravním úřadem v hlavním městě Praze Magistrát hlavního města Prahy, ve statutárních městech magistráty těchto měst a obecní úřady obcí s rozšířenou působností.*

Věcná příslušnost magistrátu je tedy zakotvena shora citovanými ustanoveními. Věcně příslušné rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí magistrátu pak je Ministerstvo dopravy, což vyplývá z následující právní úpravy.

Podle § 89 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán.*

Podle § 178 odst. 3 písm. b) *příslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy, přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy vydaná ve správním řízení.*

Podle § 17 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, *Ministerstvo dopravy je ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a odpovídá za tvorbu státní politiky v oblasti dopravy a v rozsahu své působnosti za její uskutečňování.*

Ministerstvo dopravy tedy bylo věcně příslušné rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí vydaným magistrátem. Vzhledem k tomu, že jde o ústřední orgán státní správy, tj. o orgán s celostátní působností, nelze o jeho místní nepříslušnosti vůbec hovořit.

Zbývá posoudit místní příslušnost magistrátu. Zákon o silniční dopravě vlastní ustanovení o místní příslušnosti neobsahuje, a proto je třeba ji určit podle ustanovení obecného předpisu, tj. správního řádu.

Podle § 11 odst. 1 správního řádu *místní příslušnost správního orgánu je určena*

- a) v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení (§ 27) místem činnosti,*
- b) v řízeních týkajících se nemovitosti místem, kde se nemovitost nachází,*
- c) v ostatních řízeních týkajících se podnikatelské činnosti účastníka řízení, který je fyzickou osobou, místem podnikání,*
- d) v ostatních řízeních týkajících se fyzické osoby místem jejího trvalého pobytu, popřípadě místem pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince (dále jen "místo trvalého pobytu"); nemá-li fyzická osoba místo trvalého pobytu na území České*

republiky, je místní příslušnost určena posledním známým místem jejího pobytu na území České republiky,

e) v ostatních řízeních týkajících se právnické osoby místem jejího sídla nebo místem sídla její organizační složky; u zahraniční právnické osoby je místní příslušnost správního orgánu určena sídlem její organizační složky zřízené v České republice; po zrušení organizační složky je místní příslušnost určena posledním sídlem této organizační složky na území České republiky.

Žalobce se dovolává toho, že místní příslušnost měla být v tomto případě určena podle § 11 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tak tomu ovšem není. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že místní příslušnost dle písm. c) připadá do úvahy teprve tehdy, nelze-li určit místní příslušnost podle písm. a) nebo b) – to zřetelně vyplývá ze slov „v ostatních případech“. V daném případě je předmětem řízení správní delikt spočívající v porušení právních předpisů dle zákona o silniční dopravě, tj. činnost žalobce, konkrétně protiprávní činnost žalobce. Je tedy dána místní příslušnost dle písm. a) citovaného ustanovení. Protože ve všech případech došlo ke spáchání správního deliktu na území hlavního města Prahy (v ulicích Wilsonova, Kaprova, Myslíkova a Mezibranská), je dána místní příslušnost Magistrátu hlavního města Prahy. Pro úplnost pak soud poznamenává, že se jedná o řešení, které je obdobou úpravy místní příslušnosti podle trestního řádu, kde podle § 18 odst. 1 *řízení koná soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán.*

K páté části žaloby pak soud uvádí, že obdobně jako u části druhé žaloby, se nejedná o samostatnou žalobní námitku, ale shrnutí obsahu žaloby. Soudu nezbyvá než zopakovat, že ze shora uvedených důvodů se nemohl ztotožnit s názorem žalobce, že by se jednalo o „mašinérii“, která je v rozporu s právním řádem a ústavním pořádkem.

Závěrem soud podotýká, že se nemohl zabývat námitkami, které žalobce poprvé uplatnil až u ústního jednání před soudem. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobce *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Nemohl se proto zabývat námitkou údajného porušení ust. § 6 odst. 2 zákona o obecní policii, tj. že nebyl strážníky náležitým způsobem poučen.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu